

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 06/04/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II : NÓI RÕ PHƯƠNG PHÁP NIỆM PHẬT” (PHẦN SÁU)

Hòa Thượng nói: ***“Từng giờ, từng phút, ở nơi nào chúng ta cũng có thể quay trở về với câu Phật hiệu và niệm Phật đạt đến công phu thành khối. Chúng ta niệm tới công phu thành khối thì trình độ quán chiếu của chúng ta hoàn toàn giống với trình độ quán chiếu của các tông phái khác”***. Chúng ta quán sát xem từng hành động của chúng ta có đang diễn ra trong trạng thái quán chiếu không? Chúng ta thường ***“cảm tình dụng sự”*** nhưng vì chúng ta không quán chiếu nên chúng ta không nhận ra.

Tôi luôn quan sát mọi sự, mọi vật xung quanh. Thí dụ, trước khi tôi ngồi giảng bài, nếu các cành hoa trong bình hoa không cân xứng thì tôi sẽ chỉnh lại, tôi cũng luôn điều chỉnh chiếc bảng ghi chữ ***“A Di Đà Phật”*** ngay ngắn. Hòa Thượng nhắc: ***“Mọi lúc, mọi nơi chúng ta đều phải quán chiếu”***. Chúng ta quán chiếu nhưng tâm chúng ta vẫn rất bình lặng, không phan duyên. Thí dụ, chúng ta nhìn thấy một cái cây cần nước thì chúng ta đi tưới, chúng ta thấy một vật không ngay ngắn thì chúng ta sửa lại. Mọi lúc, mọi nơi chúng ta luôn phải ở trạng thái định tĩnh, kiểm soát mọi khởi tâm động niệm, hành động tạo tác của mình. Tâm chúng ta không ***“tự tư tự lợi”***, không sợ khó, sợ khổ thì tướng của chúng ta sẽ hoàn toàn thay đổi.

Hôm trước, khi tôi đang nói chuyện với một người quản lý doanh nghiệp lớn, có một học trò gọi điện cho tôi, sau khi người học trò nói điện thoại xong, người quản lý doanh nghiệp đó hỏi tôi, người học trò nào mà giọng nói khăng khái, mạnh mẽ, dứt khoát như vậy! Chúng ta làm ra dáng vẻ cung kính với người, với Phật Bồ Tát nhưng tâm chúng ta ***“tự tư tự lợi”*** thì chúng ta chỉ đang cung kính vì ***“tự tư tự lợi”***.

Ngày trước, tôi sợ mọi thứ, khi tôi nhìn thấy bụi cây bị gió lay động thì tôi tưởng đó là ma. Hiện tại, tôi đã hoàn toàn khác. Ngày trước, một lần tôi lên ngủ ở một ngôi chùa trên núi, tối hôm đó tôi đã gặp nhiều chướng ngại. Tôi nằm ngủ trên chiếc giường của Thầy trụ trì, Thầy trụ trì là học trò của tôi nên Thầy nhất quyết mời tôi nghỉ ở giường đó. Chiếc giường cũng chỉ làm bằng các mảnh gỗ ghép vào, chiếc giường được làm cao hơn những chiếc giường khác để Thầy trụ trì có thể quan sát được các chú tiểu. Khi tôi nằm trên chiếc giường đó tôi không thể ngủ được. Tôi nói với những người đang chướng ngại tôi rằng, ngày mai tôi phải dạy nhiều lớp, nếu tôi không ngủ được, tôi không dạy học được thì đó là các người đã chướng ngại người khác, nhân quả này sẽ không nhỏ! Tâm chúng ta chân thành, đoạn chánh thì tâm chúng ta sẽ sinh ra năng lượng rất tích

cực, người khác nhìn vào sẽ cảm thấy nể sợ. Người có tâm tà khi nhìn thấy người có tâm chánh họ sẽ sợ.

Nếu chúng là những người khởi tu thì chúng ta phải học đúng, làm một cách triệt để chứ chúng ta không làm một cách dễ coi. Tâm chúng ta chánh thì lời nói, hành động của chúng ta sẽ chánh, chúng ta niệm Phật sẽ có công phu. Nếu chúng ta niệm Phật giống như bị ép buộc thì khi chúng ta không chịu được nữa, chúng ta sẽ bỏ pháp môn niệm Phật. Tôi đã nhìn thấy vô cùng nhiều người bỏ pháp môn niệm Phật mặc dù trước đó họ nói họ rất an lạc khi niệm Phật. Họ tự lừa dối chính mình, nếu họ niệm Phật an lạc thì họ sẽ không bỏ pháp môn niệm Phật.

Hòa Thượng nhiều lần nhắc chúng ta phải quán chiếu, quán sát hành động, việc làm, soi chiếu nội tâm của chính mình. Chúng ta quán sát xem chúng ta đang dụng tâm gì, chúng ta có đang dùng tâm của người quân tử, tâm của Phật Bồ Tát không. Chúng ta dùng tâm tiểu nhân, tâm “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta không thể có thành tựu. Nhà Phật nói: “***Từ bi khắp pháp giới, thiện ý khắp nhân gian***”. Phật Bồ Tát từ bi trùm khắp pháp giới, thiện đãi tất cả chúng sanh không phân biệt màu da, chủng tộc, vùng miền. Hòa Thượng, Phật Bồ Tát hết lòng, hết dạ khuyên bảo chúng ta. Chúng ta nghe có vẻ như hiểu nhưng chúng ta làm ngược lại là vì chúng ta hoàn toàn không có quán chiếu.

Khi tôi đi đến đâu, tôi cũng quan sát và ghi nhớ hoàn cảnh xung quanh. Thí dụ, nếu ai hỏi ở Sơn Tây có bao nhiêu đường ống nước, chỗ nào có viên gạch vỡ thì tôi sẽ nói cho họ nghe. Tôi đã chụp hình lại, khi nào cần nhớ thì tôi sẽ nhớ lại. Chúng ta không nhớ những việc cần nhớ, nhưng nhớ rất rõ những việc không cần nhớ vậy thì hàng ngày, chúng ta không quán chiếu.

Hòa Thượng nhắc: “***Mỗi giờ, mỗi phút chúng ta đều phải khởi lên câu Phật hiệu***”. Chúng ta phải quán chiếu tâm, dùng câu Phật hiệu để giữ tâm không vọng động. Mọi lúc, mọi nơi chúng ta đều phải quay về với câu Phật hiệu. Chúng ta muốn quay về với câu Phật hiệu thì chúng ta phải nhận ra tâm chúng ta đang là tâm gì. Tâm chúng ta đang là “*tham, sân, si, mạn*” thì chúng ta kéo tâm trở lại, đề khởi câu Phật hiệu. Hàng ngày, chúng ta ở trạng thái quán chiếu thì đó mới là chúng ta đang tu hành.

Khi chúng ta ăn cơm, làm việc thì chúng ta toàn tâm toàn ý ăn cơm, làm việc. Hàng ngày, khi chúng ta ăn cơm, làm việc, tâm chúng ta đều không ở đó. Người xưa gọi việc này là: “*Hồn bất phụ thể*”. Người ở đây nhưng hồn đã đi nơi khác. Thí dụ, khi chúng ta làm việc, xác chúng ta ở trường nhưng linh hồn chúng ta đã đi nơi khác. Chúng ta làm việc nhưng tâm chúng ta không ở nơi đó thì chúng ta chắc chắn không thể làm tốt.

Tôi đến bất cứ nơi đâu, tôi bước vào thì tôi sẽ làm việc ngay. Khi tôi đến vườn rau, công trình xây dựng, tôi không cần phải hỏi người quản lý, tôi đã nhìn thấy việc cần phải làm. Tâm chúng ta phải luôn ở hiện tại. Hòa Thượng nhắc, khi chúng ta làm việc không

phải dùng đến đầu óc thì tâm chúng ta niệm Phật, nếu chúng ta làm việc cần dùng đến đầu óc thì chúng ta ngưng câu Phật hiệu. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta lái xe mà chúng ta nhất tâm niệm Phật thì chúng ta gây họa cho người khác!”**.

Nếu chúng ta niệm Phật liên tục nhưng chúng ta thường niệm Phật ở trạng thái áp chế thì chúng ta không thể đạt được công phu thành khối. Nếu chúng ta dùng câu Phật hiệu áp chế thì tập khí của chúng ta ít đi nhưng khi chúng ta không dùng câu Phật hiệu áp chế thì tập khí của chúng ta vẫn còn y nguyên. Nhiều lần tôi cũng nổi cơn tức giận, điều đó nghĩa là phiền não, tập khí của tôi vẫn chưa thay đổi, vẫn y nguyên. Vậy thì tôi: **“Đáng sinh tử như thế nào thì vẫn phải sinh tử như thế đó, đáng đọa lạc như thế nào thì vẫn phải đọa lạc như thế đó!”**. Tôi đã nghe Hòa Thượng nhắc phải quán chiếu vài trăm lần nhưng tôi chưa làm được. Nếu tôi quán chiếu thì tôi đã nhận ra tập khí ngay từ khi nó vừa khởi, chúng ta không nhận ra nên hàng ngày chúng ta vẫn khởi lên **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham, sân, si, mạn”**.

Hòa Thượng từng nhắc: **“Hàng ngày, chúng ta chỉ thường khởi tham vọng nhưng chúng ta tưởng đó là nguyện vọng”**. Chúng ta phải có thời gian quán chiếu thì chúng ta mới chân thật nhận ra chúng ta đang khởi nguyện vọng hay tham vọng. Chúng ta có nguyện vọng thì chúng ta tự tại, không có phiền não, thành bại, được mất, hơn thua, tốt xấu. Nếu chúng ta có tham vọng thì chúng ta sẽ có phiền não. Nếu chúng ta dùng tham vọng thì chúng ta không thể đạt đến công phu niệm Phật thành khối. Công phu niệm Phật thành khối hiểu đơn giản là hàng ngày, chúng ta làm việc gì thì tâm chúng ta để ở việc đó. Chúng ta cuốc đất, trồng rau thì tâm chúng ta đều để ở việc cuốc đất, trồng rau.

Chúng ta có rất nhiều vườn rau, người nào dụng công với vườn rau thì vườn rau đó trông sẽ hoàn toàn khác. Nếu chúng ta làm việc gì chúng ta cũng niệm Phật thì chúng ta trở thành người xen tạp. Khi chúng ta dạy học, chúng ta không nhất tâm dạy học, khi chúng ta đến cơ quan, chúng ta không lo làm việc mà chúng ta nhất tâm niệm Phật thì đó là chúng ta xen tạp. Khi chúng ta làm mọi việc thì chúng ta đều phải ở trạng thái nhất tâm. Chúng ta lái xe thì chúng ta phải nhất tâm lái xe, việc lái xe là việc chính. Chúng ta bước vào lớp học thì chúng ta nhất tâm mang chuyên môn của mình truyền tải cho các con để các con nhận được sự giáo dục tốt nhất. Chúng ta để mọi sự buồn, vui, thương, ghét giận hờn ở bên ngoài.

Mọi người nhìn thấy trạng thái của tôi khi tôi chia sẻ 1200 chuyên đề hay khi tôi dạy chữ Hán như thế nào? Có người nói, khi tôi dạy học, nếu họ không biết thì họ sẽ nghĩ bên dưới có vài trăm người đang ngồi nghe. Nhưng thực sự là khi tôi giảng bài không có ai ngồi nghe, chỉ có người quay phim đang ngủ gật. Tôi không dụng tâm mình là người đi dạy mà tôi dụng tâm là mình đang học, tôi đang học một cách nghiêm túc. Nhiều người học chữ Hán đã gửi thư cho tôi, họ nói họ chưa thấy một người Thầy nào mà dạy học trò có tâm như vậy! Học trò của tôi còn dụng tâm hơn tôi, một tiết học họ

chỉ dạy một chữ. Đó là người nhất tâm. Chúng ta dùng tâm đó niệm Phật thì chắc chắn sẽ tương ứng với Phật. Nhà Phật nói: **“Nhất niệm tương ứng, nhất niệm Phật. Niệm niệm tương ứng, niệm niệm Phật”**.

Khi tôi đi đến đâu, tôi chỉ cần quan sát thì tôi sẽ nhận ra cây nào thiếu nước, cây nào nhiều thán rồi không có người chăm sóc. Nhiều người tưởng rằng, có người khác mách với tôi nên tôi mới biết. Họ nghĩ như vậy là họ tạo nghiệp vì họ không tự nhận ra lỗi lầm của chính mình. Hàng ngày, chúng ta lên học với tâm cảnh gì thì tâm cảnh đó hiện rõ trên mặt chúng ta. Hòa Thượng nói: **“Trên mặt chúng ta đã treo sẵn các biển hiệu, chỉ cần một người có tâm se se thanh tịnh thì họ sẽ nhận ra. Một người tâm có một chút thanh tịnh thì họ đã nhận ra vậy mà chúng ta tưởng chúng ta có thể giấu được Phật Bồ Tát sao?”**.

Khi tôi học **“Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục”**, tôi cảm thấy rất lợi ích, tôi đã ngộ ra được rất nhiều điều, nếu không có điện, không có mạng Internet thì tôi vẫn ngồi học nghiêm túc như thế này. Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Từng giờ, từng phút, từng giây, chúng ta luôn phải ở trạng thái quán chiếu!”**. Chúng ta soi chiếu tâm, chúng ta đang làm việc nhưng tâm chúng ta có đang ở nơi làm việc không hay tâm chúng ta đã đi mất.

Có người nói, khi tôi làm việc tôi không định tâm, chỉ khi tôi ngồi niệm Phật thì tôi mới định tâm. Lời nói này hoàn toàn là giả. Chúng ta nói như vậy thì chúng ta có hai tâm, tâm hàng ngày chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật là tâm bao chao, tâm chúng ta niệm Phật là tâm thanh tịnh. Nếu tâm chúng ta thanh tịnh thì chúng ta niệm Phật hay chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật đều thanh tịnh. Công phu quán chiếu này rất tuyệt vời! Không chỉ khi chúng ta niệm Phật chúng ta mới quán chiếu mà trong cuộc sống hàng ngày, mọi lúc, mọi nơi chúng ta đều quán chiếu. Nếu chúng ta làm việc mà tâm chúng ta ảo danh, ảo vọng thì chúng ta làm việc đó sẽ hoàn toàn khác.

Nhà Phật nói: **“Tâm bình thường chính là đạo”**. Nếu chúng ta nghĩ, hôm nay có khách đến thì chúng ta phải khác thì chúng ta đã có hai tâm. Hòa Thượng nhắc: **“Chúng ta phải luôn ở trong trạng thái nhất tâm”**. Chúng ta ăn cơm thì chúng ta biết mình đang ăn cơm, chúng ta làm việc thì chúng ta biết mình đang làm việc, chúng ta toàn tâm, toàn ý làm việc thì chắc chắn việc đó sẽ tốt.

Khi chúng ta học 1200 chuyên đề, Hòa Thượng đã nhắc chúng ta như thế nào là nhất tâm. Chúng ta muốn đạt được công phu niệm Phật thành khối thì chúng ta làm việc nào chúng ta cũng phải thành khối, thành một mảng. Chúng ta làm việc hấp tấp, hấp tấp, vội vội thì chúng ta không thể niệm Phật thành khối, thành mảng. Chúng ta làm những công việc hàng ngày không tốt thì chúng ta công phu tu tập không thể đạt kết quả vì chúng ta không nhất tâm, chuyên chú. Khi chúng ta lên lớp, đến trường nếu chúng ta nhất tâm, chuyên chú thì chúng ta sẽ nhận ra thói quen của từng con. Chúng ta luôn ở trạng thái nhất tâm thì chúng ta cũng sẽ nhất tâm đề khởi câu Phật hiệu. Đây là sự thể hội rút ra

trong suốt cuộc đời tôi. Tôi chỉ nghe, đọc sách của Hòa Thượng, một câu của Hòa Thượng nói tôi có thể chia sẻ trong một buổi. Đó là do tôi thể hội được lời nói của Hòa Thượng, tôi nhất tâm chuyên chú vào từng lời dạy của Ngài.

Hòa Thượng nhắc: ***“Mọi lúc, mọi nơi chúng ta đều phải quay trở về với câu Phật hiệu”***. Nếu chúng ta đang làm việc thì chúng ta phải quay trở về với công việc, nhất tâm với công việc. Khi công việc xong thì chúng ta nhất tâm niệm Phật. Hàng ngày, chúng ta thường không nhất tâm với công việc, khi công việc xong chúng ta vẫn mơ mơ, hồ hồ như người xưa nói: ***“Hồn bất phụ thể”***. Tâm ý của chúng ta qua loa nên khi chúng ta làm việc, chúng ta có rất nhiều sơ suất. Chúng ta làm việc gì cũng qua loa thì chúng ta bước vào niệm Phật cũng sẽ qua loa. Hàng ngày, chúng ta phải ***“quán chiếu”*** khởi tâm động niệm, hành động tạo tác, quán chiếu công phu niệm Phật của chính mình.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!